

ת"פ 61532/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 61532-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר-דין

הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו ובמסגרת הסדר טיעון מיום 27.7.20, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 382 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כתב האישום ורקע

1. בהתאם לכתב האישום, המתלוננת, מ"ג, היא אחותו של הנאשם. במועד הרלוונטי התגורר הנאשם בבית המצוי מעל בית הוריו, בו גרה המתלוננת. ביום 29.6.19, בשעה 17:00, בבית הנאשם, כעס הנאשם על המתלוננת על כך שהצטלמה בכניסה לכפרם, תקף אותה במשיכה בשערות ראשה ובמכות אגרוף בפניה, ודחף אותה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמה למתלוננת נפיחות מסביב לעין ימין.

2. בהתאם להסדר הטיעון שהוצג ביום 27.7.20, הנאשם הודה והורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, והצדדים טענו לעונש באופן פתוח.

תסקיר שירות המבחן

3. **בהתאם לתסקיר מיום 10.12.20**, הנאשם בן 23, תושב מוקייבלה, נשוי ואב לשני ילדים בני שנתיים ותינוק בן חודש. הנאשם עובד בעסק בבעלות גיסו, כנהג הסעות. אשתו, בת 23, אינה עובדת מחוץ לבית. הנאשם הבכור להוריו, מבין חמישה ילדים. שלושה מהם, ואחותו מתגוררים בבית ההורים, ומשולבים במסגרות בהתאם לגילם. הנאשם תיאר יחסים קרובים בינו ובין בני המשפחה, ותיאר עצמו כדמות משמעותית עבור בני המשפחה, בשל היותו הבכור. לדברי הנאשם הוא חש אחריות גדולה מצדו להוריו ולרווחתם, וכן אחריות לחינוכם של אחיו ואחיותיו.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות. הוא שולב בכיתת חינוך מיוחד בשל קשיים לימודיים, ואינו יודע קרוא וכתוב. הנאשם שלל קשיים חברתיים ותיאר הסתגלות תקינה במסגרות. הנאשם שיתף כי לפני חמש שנים עבר תאונה עבודה במסגרת עבודה בשיפוצים, במהלכה נפגע מעמודי ברזל, לאחריה נזקק לסדרת ניתוחים וטיפולים רפואיים, והוא מוכר כיום כבעל נכות בשיעור 20% על-ידי המוסד לביטוח לאומי. מאז התאונה הנאשם מתקשה לעבוד, וסובל מכאבים והגבלות בתנועה. על רקע מגבלותיו וכסיוע מצד המשפחה, הוא מועסק על-ידי גיסו כנהג, על מנת שיוכל לפרנס את אשתו וילדיו, ולהתמודד עם חובות אשר צבר לאחר נישואיו.

אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. בהתייחסו לעבירה נטל הנאשם אחריות ומסר, כי אחותו ביקשה מאשתו שתצטרף אליה ליער בכניסה לכפר, משום שרצתה להצטלם באותו המקום. לדבריו, חש כעס רב על אחותו שהולכת למקום שנחשב למסוכן עבור נשים, שכן לתפיסתו במקום שוהים גברים רבים אשר עלולים לפגוע בהן. הנאשם שיתף כי כעסו גבר כאשר שמע שאחותו לקחה עמה את אשתו וסיכנה גם אותה בכך. לדברי הנאשם, הוא ניסה בתחילה לדבר עם אחותו ולהסביר את הסיכון שבמעשיה, אך היא ענתה לו באופן מזלזל ולא מכבד אשר פגע בו. על כן, טען הנאשם, איבד שליטה על התנהגותו ופעל באופן אימפולסיבי כך שמשך בשערותיה, אך לטענתו לא היכה את אחותו באגרופים. הנאשם ביטא חרטה עמוקה על מעשיו וגילה תובנות על השלכות התנהלותו. כיום, מבין כי היה עליו לנהוג באיפוק ולשוחח עם המתלוננת רק לאחר שנרגע. לדבריו, היחסים בינו ובין המתלוננת טובים וקרובים, והתנהלות מעין זו אינה מאפיינת את היחסים בינו ובין אחיו ואחותיו, וזו הפעם הראשונה בה נהג כלפיה או כלפי מי מאחיו בצורה אלימה.

בשיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת, מסרה המתלוננת כי היא בת 19, מתגוררת בבית הוריה במוקיבלה, כאשר הנאשם מתגורר בסמוך. המתלוננת תיארה יחסים טובים וקרובים עם אחיה הנאשם, רואה בו דמות תומכת ומסייעת, וחשה קירבה וביטחון בקשר ביניהם. לדבריה, בשעת ביצוע העבירה, הנאשם ביקש לגונן עליה ולכוון את דרכה, משום שנהגה באופן שאינו מתאים לאישה בכפר שבו הם מתגוררים, אך משום שהחלה לריב ולהתווכח עמו, לא שלט בעצמו והגיב באופן שאינו מתאים לו, ושאינו מאפיין אותו בדרך כלל. המתלוננת שיתפה כי כיום אינה חוששת מפני אחיה כלל, וכי היחסים ביניהם טובים מאוד.

שירות המבחן התרשם כי המתלוננת התקשתה לשתף ולבטא את רגשותיה בנוגע לאירוע, והרבתה לגונן על אחיה ועל התנהגותו, וכן לקחה את האחריות על התנהלותה טרם העבירה. יחד עם זאת צוין שהמתלוננת היא שפנתה למשטרה לאחר שהותקפה, וכי התנהלות זו מצביעה על יכולתה לשמור על עצמה ולפנות לגורמי החוק במידת הצורך.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצוי בשלבים ראשונים של גיבוש אישיותו הבוגרת, בעל קושי בנפרדות ממשפחת המוצא, וכי פעל באופן אימפולסיבי ומתוך פרשנות שלו לתכתיבי החברה ולאחריות כלפי משפחתו, ללא הפעלת שיקול דעת וללא חשיבה על השלכות מעשיו. נמצא כי הנאשם בעל קשיים קוגניטיביים המשפיעים על דרכי חשיבתו, ובהתאם גם על תגובותיו במצבי לחץ. שירות המבחן התרשם כי מדובר במעורבות ראשונה של הנאשם בפלילים, וצוין כי לנאשם גורמי תמיכה בסביבתו, אחריות ותפקיד משמעותי במשפחתו. דווח כי אין לנאשם קשיי הסתגלות למסגרות, וכי הוא מגלה חרטה ותובנה

ביחס למעשיו, נוטל אחריות ומביע הבנה ואמפתיה למתלוננת. ניכר כי הוא מבין שפעל באופן אימפולסיבי ובחוסר שיקול דעת ובהתנהלות ילדותית. לדעת שירות המבחן, ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם הרתעה משמעותי מפני חזרה על התנהגות דומה בעתיד.

הנאשם שלל נזקקות טיפולית סביב התנהלותו, ושירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו. שירות המבחן סבר כי **הנאשם הפיק את הלקחים מההליך המשפטי המתנהל נגדו, המהווה עבורו גורם הרתעה משמעותי מפני חזרה על עבירות דומות בעתיד הקרוב, הנאשם הפיק את הלקח ממעשיו, ולפיכך הומלץ להטיל ענישה מרתיעה בדמות מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד עונש מאסר על-תנאי שירתיע אותו מפני ביצוע עבירות דומות.**

טיעונים לעונש

4. ביום 20.12.20 טענו הצדדים לעונש בפניי. ב"כ המאשימה הגישה טיעוניה בכתב, וב"כ הנאשם טען בעל-פה. יצוין כי באותו מעמד נשאל הנאשם אם מוכן הוא לשתף פעולה עם הממונה על עבודות השרות, ואולם הוא סירב לכך, אף הגיב בכעס כשנשאל בעניין. לנוכח עמדה זו, לא הוזמנה חוו"ד מטעם הממונה על עבודות השרות.

טיעוני ב"כ המאשימה

5. ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ובין 12 חודשי מאסר בפועל, וביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי ברף האמצעי של המתחם לו טענה, בצירוף מאסר על-תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי למתלוננת וקנס כספי. נטען, כי מעשי הנאשם פגעו בערכים מוגנים של שמירה על התא המשפחתי מפני אלימות פיזית ומילולית, כבודה, חירותה, ושלמות גופה של המתלוננת. כן נטען כי על העונשים המוטלים בעבירות אלה להרתיע מבצעים בפועל ובכוח, ולסייע במיגור תופעת האלימות המשפחתית.

ב"כ המאשימה טענה כי כתב האישום מלמד על הפניית אלימות פיזית ממשית כלפי המתלוננת, אחותו של הנאשם, בשל עניין של מה בכך, וגרם לה לחבלה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי אמנם הנאשם נעדר הרשעות קודמות, הודה במעשים ונטל אחריות, אך שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו, התרשם כי נהג באימפולסיות והתרשם כי יכולותיו הנמוכות משפיעות על דרכי חשיבתו ועל תגובותיו במצבי לחץ. עמדת המתלוננת נמצאה כמגוננת על הנאשם, ונוטלת האחריות על עצמה, וגם התקשתה לשתף ולבטא את רגשותיה סביב האירוע. צוין כי שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה מרתיעה לרבות הטלת מאסר בעבודות שירות. וזאת, לא בכדי.

טיעוני ב"כ הנאשם

6. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין חודשיים ל-תשעה חודשי מאסר, הניתנים לריצוי

בעבודות שירות, וביקש להסתפק במאסר על תנאי, עונש שלגביו טען כי הנו חמור מדי.

נטע, כי הנאשם הודה בכתב האישום בהזדמנות הראשונה, חסך את ניהול התיק ואת עדות המתלוננת ואת השלכותיה של עדות כזו על משפחתו. בין הנאשם ואחותו נערכה סולחה, והסנגור הגיש לעיון בית-המשפט את הודעת המתלוננת במשטרה מיום 3.12.19, לפיה היא מבקשת היא לבטל את תלונתה נגד אחיה מאחר ועשו סולחה והכל בסדר עכשיו (נ/1). צוין כי הנאשם בן 23, ללא הרשעות קודמות, וללא תיקים נוספים. הפגיעה שנגרמה למתלוננת קלה, ולא נגרם לה נזק גופני שהצריך טיפול רפואי. נטען כי אף שהנאשם מסר לשירות המבחן כי לא הכה את אחותו, הנאשם מודה בהכאתה, במשיכה בשערה ובדחיפתה. שירות המבחן הסיק כי קיומו של ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע משמעותי. אף ששירות המבחן המליץ על הטלת עבודות שירות, מדובר בצעיר שביצע עבירת אלימות ברף חומרה נמוך והפגיעה שגרם למתלוננת קלה ביותר.

דברי הנאשם

7. הנאשם מסר כי עשו סולחה, והביע כאמור תרעומת וכעס על נסיון להפנייתו לממונה על עבודות שירות. הוא ציין כי הוא סובל מנכות ברגלו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים הנפגעים

8. הערכים המוגנים בעבירות אלימות הנם הגנה על שלמות הגוף ושלמות החיים, על ביטחון אישי, האוטונומיה על גוף וכבוד האדם. כן כאשר מדובר בפגיעה בבת משפחה קרובה, כאחות, נתפסת הפגיעה בערכים המוגנים כחמורה אף יותר, ומחייבת ענישה מחמירה, מתוך הרצון להגן על התא המשפחתי ועל שמירתו כמקום בטוח ומוגן לבני המשפחה.

ראו את דברי כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון

לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

9. על רקע כעסו כלפי אחותו כי הצטלמה בכניסה לכפר, תקף אותה הנאשם, באירוע יחיד, באלימות פיזית.

האלימות כללה משיכת שיערה, מכות אגרופ ודחיפתה של המתלוננת.

מעשי הנאשם גרמו למתלוננת חבלה בדמות סימן מסביב לעין ימין.

יש לשער כי במישור הרגשי והנפשי נגרמו למתלוננת נזק על נפשה, וכי האירוע טמן בליבה תחושות פחד והשפלה.

יחד עם זאת, מדובר באירוע יחיד ונראה על פניו כי לא תוכנן מראש, הנזק אינו חמור שלא הצריך טיפול רפואי. בצילומה של המתלוננת שהוגש, קשה מאד להבחין בחבלה ליד עינה. לפיכך המעשים אינם עומדים ברף גבוה של חומרה. הנאשם הודה אמנם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, ואולם מהותה של החבלה, שהנה קלה יחסית, מכוונת לחומרה בלתי גבוהה של העבירה, כמעט לכדי "תקיפה סתם" על פי סעיף 379 לחוק העונשין.

מעשי הנאשם מבטאים אדנות וכוחנות ביחס לאחותו. הנאשם פעל תחת תפיסה כי יש לו זכות להעניש את אחותו ענישה גופנית, כתגובה להתנהגות אשר נתפסת בעיניו כבלתי לגיטימית. ניתן להתרשם מן הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירה מדבריו בשירות המבחן, לגבי תפיסתו הנוקשה ביחס להתנהלותה של המתלוננת, ככזו שאינה "מכבדת" אותה כאישה, את כעסו בדבר הצעתה לאשתו להתלוות אליה, ותגובתו האימפולסיבית כלפיה לאחר ויכוח מילולי ביניהם על רקע זה. תפיסותיו של הנאשם, שהכשירו את תקיפת אחותו כדרך לחינוכה לערכי כבוד, וכתגובה להתנהגות שבה ראה מרד במוסכמות, ראויות לגינוי מפורש. אין מדובר במריבה רגילה בין אחים, שבה אובדן שליטה הביא לתקיפה, אלא בנקיטת אלימות יזומה מתוך צידוק פנימי של הנאשם, לפיו אחותו הבגירה ראווה לענישה פיזית.

יחד עם זאת, מן התסקיר עולה כי מדובר באירוע חריג ויחיד במערכת היחסים בין הנאשם ובין אחותו, אשר בדרך כלל תקינים, קרובים וטובים.

10. **עמדת המתלוננת** הובאה באמצעות שירות המבחן, דברי המתלוננת באשר לרקע לביצוע העבירה תואמים את דברי המתלונן, ולדבריה היא רואה בנאשם דמות תומכת ומסייעת, אשר ביקשה לגונן עליה ולכוון אותה. המתלוננת מסרה כי הנאשם הגיב באופן לא מותאם ובחוסר שליטה שאינו מאפיין אותו בדרך כלל, ואף שהתקשתה לבטא עצמה ונטתה לגונן על אחיה, סבר שירות המבחן כי בעת מצוקה תדע שוב לפנות ולהסתייע בגורמי חוק.

מדיניות הענישה הנוהגת

11. עיון בפסיקה מעלה כי בעבירות אלימות שבוצעו כלפי בני ובנות משפחה, נגזרו עונשים במנעד רחב, לאחר שכל מקרה נבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו.

12. ב"כ המאשימה הפנה לפסקי-הדין הבאים:

א. רע"פ 297/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (21.1.15), גם אליו הפנה ב"כ הנאשם, שם המבקש, אשר הורשע בעבירות אלימות כלפי אמו אותן ביצע שעה שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, והוטלו עליו 5 חודשי מאסר על-תנאי, והתחייבות. בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, חרף המלצה חיובית של שירות המבחן, והטיל עליו **5 חודשי מאסר בפועל**. בקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון נדחתה.

ב. רע"פ 3077/16 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2.5.16)-שם המבקש הורשע באלימות זוגית במסגרת אירוע יחיד, בעל מספר שלבים, ונקבע **מתחם עונש הולם הנע בין מאסר לתקופה קצרה הניתן לריצוי בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל**. הוטלו **6 חודשי מאסר בפועל**, בהעדר חרטה ובהתחשב בהעדר עבר פלילי מהעת האחרונה ובנתק ביחסי המבקש עם המתלוננת. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

ג. רע"פ 361/16 **עזאם נ' מדינת ישראל** (16.3.16) - שם דובר באירוע יחיד בו נהג המבקש, בעל עבר פלילי, באלימות כלפי אשתו, והכה אותה באמצעות צינור. בעקבות האלימות אף שהתה המתלוננת במקלט לנשים נפגעות אלימות. נקבע **מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר ובין 18 חודשי מאסר, והוטלו 10 חודשי מאסר**. בבית-המשפט המחוזי התקבל ערעורו של המבקש, ועונשו הופחת ל-**7 חודשי מאסר בפועל**, בשל טעות שנפלה בגזר-דינו של בית-משפט קמא. בקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון נדחתה.

ד. ת"פ (י-ם) 15079-11-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (25.2.14) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה סתם ואיומים אותן ביצע כלפי אמו ואחיו, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל, ונוכח עברו הפלילי של הנאשם, לרבות עונש מאסר בעבודות שירות קודם שהוטל עליו ובהעדר אפיק טיפולי - הוטלו 9 חודשי מאסר בפועל, ומאסרים על-תנאי.

13. הסנגור לא הפנה לפסיקה לעניין העונש.

14. ניתן לעיין בפסקי-הדין הנוספים, שלהלן:

א. ת"פ (חד') 51100-02-18 **מדינת ישראל נ' משייב** (16.7.18) - שם הוטלו בעקבות הסדר טיעון שכלל הסכמה לעניין העונש, **12 חודשי מאסר בפועל, הופעלו 6 חודשי מאסר על-תנאי במצטבר, והוטל מאסר על-תנאי**, על נאשם שביצע עבירות אלימות כלפי הוריו.

ב. ת"פ (נצ') 43283-05-16 **מדינת ישראל נ' אפלמן** (25.4.18) -דובר בנאשם שנהג באלימות כלפי אמו, ואיים על בן זוגה, והורשע בעבירות של תקיפה סתם, איומים והיזק לרכוש במזיד. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי לבין 18 חודשי מאסר בפועל, והוטלו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על-תנאי והתחייבות.

ג. ת"פ (נצ') 43387-08-15 **מדינת ישראל נ' עבדאללה** (22.9.16), דובר בתקיפה ואיומים של אביו ואחיו של הנאשם. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על-תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל, והוטלו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן למשך 18 חודשים, מאסר על-תנאי והתחייבות.

ד. ת"פ (י-ם) 46103-12-11 **מדינת ישראל נ' כהן**, שם הנאשם הורשע בתקיפה סתם של אמו, לאחר שדחף אותה וחנוק אותה באמצעות שקית. לנאשם היה רקע נפשי ולא היה עבר פלילי. במהלך הדיון בעניינו עבר טיפול שהיטיב מצבו. הוטלו מאסר על-תנאי, קנס והתחייבות.

ה. ת"פ (ב"ש) 52774-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.7.14) דובר בנאשם שהורשע בשתי עבירות של תקיפה סתם שבוצעו כלפי אמו, בהכאתה בראשה. בהעדר שיקולי שיקום הוטלו 5 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי והתחייבות.

15. נוכח העובדה כי מדובר בעבירת אלימות יחידה, ברף נמוך של חומרה, כלפי מתלוננת בת משפחה, בנסיבות של ויכוח מילולי, שלא גרמו לנזק חמור ולא הצריכו טיפול ולא נשנו, ובהתחשב בעמדת המתלוננת ובעובדה כי יחסיה עם הנאשם שבו למסלולם והנם תקינים על פי רוב, למעט אירוע חריג זה, **אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל**. אציין כי התלבטתי אם לא ראוי לקבוע מתחם המחייב מאסר קצר, ולו בעבודות שרות, בגין חומרתה של ההתנהגות ולשם גינוי, ואולם בסופו של דבר, נוכח התרשמותי מחבלה קלה ביותר שנגרמה בתקיפה, ובשל ההתרשמות מאירוע בלתי מתוכנן, אלא כזה שהתעצם בוויכוח - החלטתי כי ניתן בתחתית המתחם לקבוע עונש של מאסר מותנה.

גזירת עונשו של הנאשם

16. הנאשם, נשוי ואב לפעוט ולתינוק, בן 23. הנאשם הנו הבכור מבין חמישה ילדים במשפחתו הגרעינית, והמתלוננת הנה אחותו הצעירה ממנו.

הנאשם מתגורר עם אשתו בבית הסמוך לבית הוריו, בו מתגוררת המתלוננת. הוא עובד כנהג רכבי

הסעות, בעסק השייך לגיסו, וזאת לאחר תאונת עבודה בה היה מעורב במסגרת עבודתו בשיפוצים, שלאחריה נזקק לניתוחים רבים ולטיפול רפואי ממושך, והוכר כנכה בשיעור עשרים אחוזים.

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום, אף ללא תיקון עובדות כתב האישום, נטל אחריות, ותרם לחיסקון בזמן ציבורי.

אין לנאשם עבר פלילי.

הנאשם הביע חרטה בפני שירות המבחן, הבנה לפסול שבמעשיו, לכך שפעל באימפולסיביות ופגע באחותו, וכן הביע אמפתיה לפגיעה בה. שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע משמעותי ביחס לנאשם מפני חזרה על ביצוע עבירות בעתיד.

עמדת המתלוננת הנה כי הנאשם נהג באופן חריג ובלתי מותאם, על רקע דאגתו כלפיה, ובאופן שאינו מאפיין אותה בדרך כלל, וחרף העובדה כי שירות המבחן התרשם כי היא נוטה לגונן על הנאשם, סבר כי התנהלותה מצביעה על יכולת לשמוע על עצמה. המתלוננת ציינה כי אינה חוששת מפני הנאשם וכי היחסים בינה ובין טובים מאוד. הסנגור הגיש אמנם תיעוד כי המתלוננת פנתה למשטרה וביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשם בעקבות סולחה ביניהם, אף שפעמים רבות מסמכים מעין אלה אינם מצביעים על פיוס של ממש בין הנפגע ובין הפוגע, נדמה כי במקרה דנן, יחסיהם של הנאשם ושל המתלוננת אכן שבו למסלול תקין וכי המתלוננת אינה מביעה חשש מפניו או דאגה לשלומה.

שירות המבחן אמנם נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, בהעדר הבעת נזקקות טיפולית מצדו, ובהינתן יכולות נמוכות וקשיים קוגניטיביים, וסבר כי יש להטיל על הנאשם ענישה מוחשית בדמות מאסר בעבודות שירות. יחד עם זאת, העובדה כי הנאשם הנו צעיר, בראשית דרכו, שלא הסתבך בביצוע עבירות קודמות, נפגע בתאונת עבודה ברגלו ונזקק לסדרת ניתוחים וטיפולים רפואיים, ומוכר כנכה על-ידי הביטוח הלאומי - אמנם צוינה בתסקיר שירות המבחן, אך לא הובאה בין שיקוליו כפרמטר שעלול להגביל את אפשרות ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

17. הנאשם מסר כי אין טעם להפנותו לממונה נוכח הפגיעה ברגלו ונכותו, וביקש כי בית-המשפט ימנע מלעשות כן, ואף הגיב בכעס ביחס להצעה לעשות כן. אף שעניינו של הנאשם לא נבחן על-ידי הממונה, סברתי כי אין טעם בדחיית הדיון לצורך בחינת עניינו על-ידי הממונה, בהתחשב במגבלה אותה ציין, ובהינתן רף החומרה הנמוך של העבירה שבוצעה, ויתר הנסיבות שפורטו לעיל - כעמדת המתלוננת, העובדה שמדובר באירוע יחיד שלא נשנה, הסיכון הנמוך שהוערך ביחס לעתיד, הודאתו, האחריות הנטל, החרטה שהביע, הפנמת החומרה שבמעשים, גילו הצעיר של הנאשם והעדר עבר פלילי - סברתי כי ניתן למצות את הענישה ההולמת בנסיבות העניין בהטלת ענישה צופה פני עתיד, מרתיעה ומידתית, בדמות מאסר שכולו על-תנאי, קנס כספי והתחייבות משמעותית.

18. אף אם הייתי נכונה לקבוע, ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, כי מתחם העונש ההולם מתחיל מעונש

מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, קביעה התואמת את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה, כפי שהובאה לעיל, סברתי כי היה מקום לשקול סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק, שכן אף אם לא ניתנה בעניינו של הנאשם המלצה טיפולית, בהעדר הבעת נזקקות טיפולית ובשל נתוניו הדלים של הנאשם וחוסר התאמה ליטול חלק בהליך טיפולי משמעותי - אין נתוניו האישיים של הנאשם מצדיקים הטלת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח (בהעדר אפשרות לריצוי בדרכי של עבודות שירות, בין אם בשל חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם ובין אם בשל חוסר התאמה לעבודות שירות עקב נכותו), בפרט כאשר מדובר בצעיר שזה לו מאסר ראשון במידה והיה מוטל עליו.

בשל קרבתם של הנאשם והמתלוננת אמנע מלהטיל על הנאשם חובת פיצוי.

סוף דבר

19. לאור כל האמור לעיל אני קובעת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. 5 חודשי מאסר על-תנאי, הנאשם יישא עונש זה אם יעבור במהלך תקופה של 3 שנים מהיום, עבירת אלימות במשפחה, מסוג עוון או פשע.

ב. קנס כספי בסך 1,000 ₪. הקנס ישולם בקיזוז מתוך הפקדה ע"ס 1,500 ₪, אשר

הנאשם הפקיד בגין צו הבאה בהליך זה. היתרה תוחזר לידי הנאשם.

ג. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירה של אלימות במשפחה, לרבות כלפי בת זוג לשעבר, מסוג עוון או פשע, לתקופה של 3 שנים מהיום. ההתחייבות בסך 4,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב שבט תשפ"א, 04 פברואר 2021, במעמד הצדדים.